

Rena karnevalsstämningen när Sylvia Vrethammar intog Palladium

JAZZKONSERT

”Sylvia in Concert”

Sylvia Vrethammar & Roger Berg Big Band på Palladium i Malmö, 8/3.

Betyg: 5 (fem) pantrar

Så ska en slipsten dras! Det var rena karnevalsstämningen på Palladium i lördags kväll, när alltför sällan hörda – åtminstone på våra breddgrader - Sylvia Vrethammar konserterade tillsammans med Roger Berg Big Band. Tillställningen var utsåld sedan en månad tillbaka, och alla som hade lyckats få fatt i en biljett jublade så det nära nog blev sprickor i den anrika lokalens vackra tak.

I fyrtio år har hon varit med i gamet, Sylvia, och hon vet förstås precis hur man tar en publik. Inte med perfekta rutiner och inövade poser utan genom att helt enkelt våga, och kunna, vara sig själv. Och det var hon alltså i lördags: härligt spontan och uppsluppen och med en publikkontakt som de flesta i branschen borde vara avundsjuka på. Dessutom kan hon förstås sjunga. Bättre än de allra flesta. I början av sin karriär var det oftast jazz som gällde – innan det blev ”Eviva España”, bossa, Tyskland och Bert Kaempfert för hela slanten. Eller halva slanten i alla fall. Och jazzpåsen hade hon minsann tagit med sig till Malmö. Med massor av godis i. Hennes ovanligt långsamma version av Frank Fosters ”Shiny Stockings”, perfekt arrangerad av Rob Pronk, var en av många smaskiga karameller liksom Cole Porters ”Just One of Those Things”, som avverkades i ett tempo som kunde ha fått såväl Sanna Kallur som Charlotte Kalla att tappa andan. Men inte Sylvia. Och definitivt inte Roger Bergs smått fantastiska storband heller.

Naturligtvis bjöd Sylvia på en rejäl portion samba också. Fattas bara annat. Och i den genren har hon, som bekant, få jämlingar på norra halvklotet. ”Brazil”, ”The Girl from Ipanema” och ”Tristeza” satt precis som de skulle. Inte bara tack vare Sylvia utan i lika hög grad på grund av Leonard Axelssons känsliga och tekniskt fullödiga gitarrspel. Lite lagom mycket Bert Kaempfert blev det förstås också här och var under den nära tre timmar långa konserten. Samt – lite oväntat men inte desto mindre kul – en fräsande version av Leonard Bernsteins ”I Feel Pretty” ur musikalen West Side Story, i vilken Ulla Neumann förenade sig med sin sjungande kollega i en för kvällen specialskriven text av Ulla med anledning av att det faktiskt var Internationella kvinnodagen. Och till slut kom den också, låten som så många

suttit och väntat på, ”Eviva España”, som för ovanlighetens skull inleddes som bossa. Då var det nära att det dansades mellan bänkraderna...

Bandet då? Jo tack, det har under sin relativt korta existens utvecklats till ett av de bästa vi någonsin haft på våra breddgrader. Idel fullblodsmusikanter i sektionerna, lysande ensemblemusiker hämtade från bägge sidor Sundet och en räkka mycket fina solister. Gitarrspelande Axelsson är redan nämnd Men där sitter också den härlige tenoristen Mattias Carlson, trombonisten Erling Kroner, en av Europas främsta på sitt instrument, Tolvan-ledaren och altsaxofonisten Helge Albin och – inte minst – Roger Berg själv, en trumslagare av samma tidlösa sort som Buddy Rich, som kan lyfta ett band hur högt som helst och se till att det svänger riktigt ordentligt när så behövs. I några orkesternummer som inledde konsertens bägge avdelningar visade man klassen. Inte minst i Louis Primas gamla ”Sing, Sing, Sing” som fick Carnegie Hall-publiken i New York att jubla lika mycket som vi som samlats på Palladium, när den framfördes för 70 år sedan av Benny Goodmans orkester med Gene Krupa som primus motor.

- Det är en lycka att få sjunga med ett sådant band, utbrast Sylvia alldeles spontant, och det syntes att hon verkligen menade det.

Lycklig, och mycket nöjd, verkade också Sylvias make, Alex Gietz, som hade fått förmånen att dirigera Roger Berg och hans mannar denna afton.

Arrangerande Harry Arnold-sällskapet har redan börjat planera för en ”uppföljningskonsert” med Sylvia och Roger Berg Big Band i höst i Helsingborgs konserthus. Hoppas planerna går i lås! Sylvia Vrethammar lovade under alla omständigheter att ställa upp igen.

Jan Olsson